

Zj 3,14-22
Duchovně na výši

1. čtení

kázání: Zj 3,14-22

Bratři a sestry

musím se přiznat, že těmhle Ježíšovým slovům úplně nerozumím. Totiž tomu kuchařskému nebo gastronomickému obrazu. Jde totiž o polévku, jiné jídlo, nebo jde o nápoj? S tou polévkou to totiž smysl úplně nedává. Studená není dobrá ale když je horká, musí se foukat. Jinak si spálím pusu. Takže vlažná je vlastně nejlepší. Dobře, o něco tepleji vlažná. Ale ne horká ani studená, to nejde jíst. Nebo je to jiné jídlo? Jakože třeba zmrzlina nebo jehněčí. Tam by to dávalo smysl. Studená zmrzlina a horké jehněčí, to je obojí správně. Ale vlažné...ne, to není ono. Nebo mě napadá ještě nápoj. Třeba víno. To by taky šlo. Studené je dobré, svařák taky, vlažné víno...to ne. Takže, o jaké jídlo nebo nápoj teda jde? Nejvíc bych asi chápal tu zmrzlinu, protože z pocitu vlažné zmrzliny v ústech je mi taky na zvracení. Všechno ostatní možná není ono ale zmrzlina...problém je, že zmrzlina ve starověku nebyla nejčastější pochutinou. V čem teda tkví ta pointa? A nemyslete si, že to celé nějak zlehčuji. Že přece jídlo není na světě to nejdůležitější. Jistěže není. Já vím, že je to obraz. Ale důležitost je do očí bijící. Tedy do žaludku. Pokud je Pánu Ježíši z něčeho na zvracení...to je důležité...to být určitě nechcu.

Napadá mě, že jde asi nejvíc o tu polévku. A to ze dvou důvodů. Když je to studený, vstanu a jdu to ohřát. To za to stojí. Když je to horký, budu foukat. A u každé lžičky se nakonec dostanu na tu požadovanou teplotu. Jenže, když je to vlažný...sojí za to vstávat od stolu?...není lepší to prostě rychle zhltnout, než to bude úplně studený? Jo, to mi dává smysl. Horká i studená, to mi dává smysl. Obojí totiž vyžaduje práci, obojí vyžaduje vztah. A o tohle jde Bohu, Ježíši asi hlavně. Bůh s námi chce něco dělat. Ať už vstávat od stolu a dát si tu práci a ohřát to, nebo prostě po lžičkách foukat. Bůh si to chce s náma užít. Dobře, je to obraz, nefunguje dokonale. Nakonec tu polévku totiž sní. A o to fakt nejde, že by nás Bůh chtěl sníst, na tom se shodneme.

No, on ten obraz strážníka a polévky funguje ještě dál. Totiž když ty role trochu změníme. Když Ježíš zůstane tím, který se má najíst a my se staneme tím, kdo obsluhuje. Když mu dáme na talíř studenou polévku, dobře, může se stát, nedělá se to ale oba se shodnem, že je potřeba s tím něco udělat. A dáme si tu práci my. Zkusíme to ohřát. Když to s teplotou přeženeme, můžeme poprosit o chvíli strpení...pardon, počkáte chvíličku? Snad nemáte tolik naspěch. Ale když je to vlažný? Tady nám nejvíc hrozí, že se z role obsluhy jaksi překloupíme do role rodiče, který to ochutná a řekne: Ale, prosíme tě. Studený to není. Dá se to jíst. Buď rád, že máš tohle. Co by za to dali děti v africe. A staneme se tím, kdo z vlastní lenosti nebo nedostatku času začne Bohu určovat, co mu má chutnat. A to nás chraň ruka Páně.

Zatím jenom obrazy. Nemusíte chápat, pokud nechcete. To je zajímavé, jak často Ježíš, Bible mluví v obrazech. Nemusíš chápat pokud nechceš. Můžeš dělat blbýho. Máš svobodu. Ale pokud chceš, nech ten obraz v sobě trochu působit. Nevysvětľuj hned. Přece jen obraz zvracejícího Krista, ten má svoji sílu. Tady bych si měl dát hodně bacha.

Vysvětlení jasnější tu ale taky je. V čem je ta nesnesitelnost pro Boha? V té duchovní spokojenosti Laodikejských. Pozor, celé je to dopis církvi. Ne v prvé řadě jednotlivcům. Ale v tom je taky chyták těchto slov. Tohoto obrazu. V téhle biblické knize, Zjevení, jsou hned na začátku dopisy sedmi církvím, sedmi křesťanským sborům. A je v nich z Božího pohledu popsán stav těchto církví. A taky

co s tím. Dále budou následovat ty někdy šílené obrazy až kosmických rozměrů a důležitostí, půjde o celý svět. Nejdřív ale jakoby se zametá před vlastním prahem a taky si Ježíš dává dohromady, co má tady na světě vlastně k dispozici, kdo je na jeho straně. Nebo kdo chce být. A je krásné, jak jsou všechny ty obrazy té slavné prvotní církve, o které máme někdy pocit, že to byla zlatá doba křesťanství, když ještě po světě chodili ti apoštolové, kteří věděli co a jak...jak jsou všechny ty církve zde popsány nám podobné. V tom dobrém i v tom zlém. Ten náš dopis, Laodikejské církvi je z těch sedmi poslední. A asi nejhorší. Ne, že by tahle církev, tenhle sbor byl na tom viděno lidskýma očima nějak hrozně. Naopak. Ty ostatní jsou kárány za hrozné věci. Špatnou teologii, špatnou etiku, modloslužbu, všechno. Některé ty sbory zas mají co dělat, aby ještě vůbec existovaly. Jsou na pokraji zániku. Ale těm všem Pán Ježíš fandí. Ne bez výhrad ale fandí. Tenhle poslední, v Laodikeji, byl na tom asi nejlíp. Bohatě důležité město a bohatý důležitý sbor. Nejspíš velký. A Bohatý ne jenom penězi. I teologií a správným, slušným chováním. I živými projevy Ducha Svatého. Určitě s dobrým a slušným farářem a fungujícím staršovstvem. A Pánu Ježíši se z něj chce zvracet. Právě proto, že si ve své spokojenosti začal hrát na toho, kdo určuje, co má Bohu chutnat. Na toho, který už Boha vlastně nepotřebuje. Nepotřebuje nikoho a nic. Už nepotřebuje vztah. Je spokojený sám se sebou, s tím, jak to všechno hezky funguje, bez problémů, bez průšvihů. A z Božího hlediska to nejde vydržet. Fuj.

Ano, je to dopis církvi. A my všichni jsme tak rychle schopni přitakat té kritice církve. Jakoby z pohledu z venku, jakobychom my byli ti moudří a chytří, kteří z toho svého nadhledu taky chápou a ví, jak to má být. Jenže ta církev žije tak, jak žiju já. Není žádné církve ...a pak já. No, na té osobní rovině máme zase jinou fintu. Totiž začít se porovnávat s ostatními. Dobře, Bože, nejsou žádný svatý František, máš pravdu. Ale zase na tom ještě nejsou tak špatně jako někteří. Ti jsou úplně studení. Buď rád, že mě máš. Co by za to dali děti v Africe. Pak věz, že ti úplně studení mají větší naději než ty.

Musíme se zase začít učit psát nové datum, 2017. Já se ještě nenaučil ani to minulé. A je čas kouknout se, co bylo a popřemýšlet, co bude. Se mnou, se mnou a s bližními, se mnou a s Bohem. A já v tomhle dopisu církve v Laodikeji vidím veliké povzbuzení. Hledej Boha, A jestli s Tebou má mít hodně práce, dobře. A jestli při tom uděláš průšvihy a On s Tebou, s námi bude mít ještě víc práce, skvělé. Jen se mu nesnaž vnutit, co mu má chutnat.

Ale nad tím vším, nad všemi těmi, kteří to umí i neumí, i nad těmi největšími vlažnými blivajzy z nás, stojí ten nadějný obraz poslední, nejkrásnější. Ježíš Kristus, ten, jehož jméno je Amen, věrný a pravý, počátek stvoření Božího praví: Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Pane Ježíši, staniž se – Amen.